

Hanna Arvela piirtää Pahoinvointisarjakuvia hyvinvointivalttiosta

Vesa Kataisto

Vuoden 2005 tymäkimpiin kotimaisiin sarjakuvateoksiin kuuluu Hanna Arvelan omakustanne-albumi "Mistä on pienet tytöt tehty". Kevyesti piirretyissä strippisarjoissa jaellaan rasakaita iskuja kaikille jotka ovat kunnan tällin ansainneet.

"Hanna Arvela on sietämätön yksilö. Hän on uppiniskainen ja jääräpäinen. Hän piirtää huonosti ja pitää kovaa ääntä. Hanna on rehellisesti sanottuna yksi rasittavimmista ja hankalimmista ihmisistä joita olen elämäni aikana tavannut", toteaa Arvelan opettaja ja ystävä Christoffer Leka albumin saatekirjeessä.

Hannan sarjakuvia Leka puolestaan kehuu estottomasti, joten kysytäänpä, miksi Arvela valitsi sarjakuvan ilmaisumuodokseen.

"Sarjakuva antaa mahdollisuuden tuoda esiin hetkiä, henkilöahmoja, ilmiöitä ja tilannekomiikkaa periaatteessa pelkän kynän ja paperin avulla. Sarjakuvan tekeminen on mulle myös tietynlainen terapia-muoto ja pidän siitä että sillä voi koskettaa

Arvela, Madonna, Elvis ja muoti-ilmiöt.

Have a Pirkka, Pirkka adds life.

ihmisten ajatusmaailmaa, kyseenalaistaa ja ennen kaikkea saattaa asioita naurunalaisiksi. Kaikki sarjakuvani ovat toistaiseksi olleet 100-prosenttista käsityötä.”

”Pidän myös sekateknikkatöistä. Lähes kaikissa teoksissani ”perusstrippejä” lukuunottamatta yhdistelen eri tekniikoita. Sarjakuvaa ja valokuvaa aloin alunperin yhdistelemään kun hain eri näköisiä visuaalisia ilmeitä eri lehtiin piirtämälläni sarjakuville. Viehätyin yhdistelmästä niin, että käytän sitä vieläkin, tosin en niinkään sarjakuvissa vaan yksittäisissä tauluissa.”

Arvelan töissä arki esittäytyy kaunistelemattomana. Vanhemmat eroavat, äiti ymmärtää tyttärensä oikkuja liiankin hyvin, pikkutyöt kiroilevat kuin rahtarit ja juopot örisevät Helsingin Kallion sielunmaisemassa. Kuinka paljon sarjoissa on suoraa lainaa todellisuudesta?

”Riippuu sarjasta. Tällä hetkellä teen jatkuvaa strippiä SAK:n Nuorten Arvo -lehteen ja Attacin Hiekanjyvät -lehteen. Nämä ”ajankohtaiset” sarjakuvat käsittelevät lähinnä yleismaailmallisia ilmiöitä ja ovat 90% mielikuvituksen tuotetta. ”Mistä on pienet tytöt tehty”-albumi taas on puhtaasti omaelämäkerrallinen. Toki en ole oikeasti tavannut Ufoa, Muumipeikkoa, Paavia, Madonaa enkä Elvistä, mutta kaikki muut jutut ovat kyllä totta, terveisiä vaan tutuille! (Joitakin nimiä olen kyllä vaihtanut.)”

”Uskon että kaikille asioille voi ja saa nauraa, jos nauraa hyvällä. Hyvässä mielessä innoittajiani ovat kuulemani jutut, ympäröivät ihmiset ja asiat. Olen tehnyt paljon sarjakuvia, jotka perustuvat esim. jonkun kaverini kokemuksiin. Pahoja inspiraation lähteitä on kaikki idiotismi (myös omani).”

”Itse en juurikaan lue, enkä ole koskaan lukenutkaan sarjakuvia, joten siltä alalta on paha mennä nimeämään innoittajia. Lähinnä minua sarjakuvantekijänä innoittavat normaalit ihmiset, suorasanaiset sanoitukset ja katutaide. Kaikki ilmaisu missä ihmisen ääni kuuluu vesitymättömänä.”

Arvela on edellä mainittujen lehtien lisäksi piirtänyt sarjoja mm. Aktivistiin, Cultiin, Muusikkoon, Sakkiin, Syöpään ja Nettinartun ensimmäiseen julkaisuun, sekä osallistunut useisiin taidenäyttelyihin. Eri-laisia taide-opintoja hän on suorittanut useammassa oppilaitoksessa.

”Helsingin kuvataidelukion jälkeen olin puoli vuotta kansanopistossa Laajasalossa opiskelemaan visuaalista kulttuuria, sitten Lahden Muotoiluinstituutissa kävin sarjakuvan erikoistumisopinnot, josta tosin jäi kahdeksan ovari suorittamatta. Tällä hetkellä opiskelen toista vuotta graafista suunnittelua Porvoossa ruotsiksi.”

”Tärkeimpiä yhteisnäyttelyjä on ollut Villa Karon taiteilijoiden näyttely Keravan taidemuseolla 2003 ja Suomen Pohjoismaisen Taideliiton näyttely Suokin rantakasarmilla 2004. Myös Suomi Art Fair 2005 Kaapelitehtaalla oli tärkeä, koska siellä oli kuohuviinibuffa, vaikka mitään en saanutkaan myytyä.”

”Mistä on pienet tytöt tehty –albumin sarjoja aloin piirtää 18-vuotiaana, piirustuksen kurssin lopputyöksi lukiassa. Viimeiset sarjat albumiin tein kaksi vuotta myöhemmin, joten itse sarjokset on tullut tavallaan tehtyä melko lyhyessä ajassa. Silloin ja sitä

ennen elämässäni oli tapahtunut aika paljon ”ei niin mahtavia” asioita, joita en ollut osannut käsitellä. Huomasin ironisen sarjakuvan olevan hyvä tapa purkaa tunteita ja kokemuksia. Olin niin innoissani siitä, että välillä syntyi viisikin strippiä vuorokaudessa. Niin kornilta kuin se kuulostaakin, on tullut itkettyä ja nauruttua niitä tehdessä. Parikybäsenä perustin toiminimen ja rupe- sin piirtämään muitakin sarjoja. Silloin omaelämäkerrallinen juttu jäi, tuntui että oli päässyt jonkun ”minäminä” vaiheen yli.”

”Muotikassa kokosin Taina Värrin lopputyöohjauksessa albumin, jossa oli noita strippejä, tauluja ja fotomontaasia. Yllättäen 180-sivuiselle, puoliksi neliväriselle eepokselle ei kuitenkaan löytynyt kustantajaa.”

”Viime keväänä näytin sarjiksiani graafisen suunnittelun opettajalleni, Christoffer Lekalle, joka sitten innostui auttamaan taittamaan albumin painokuntoon. Vaikka Leka onkin suomenruotsalainen piloillehemmoteltu kulturalisikka suussa ja perseessä syntynyt tyranni/diktaattori, sain häneltä hyviä neuvoja ja ideoita. Albumia ei olisi koskaan valmistunut ilman hänen, ja Lekan pinnan pettäessä, vaimoltaan Kaisalta samaani apua.”

Arvelan haaveena on tehdä sketsiohjelmasarja televisioon, mutta sen portin aukeamista odotellessa hän kommentoi taiteentekijän elämää tämän hetken Suomessa.

”Kuvittajilla ja sarjakuvantekijöillä on ihan kiva asema Suomessa, niinkuin kaikilla muillakin hyvinvointivaltioiden asukkailla kaikissa hyvinvointivaltioissa. Toki soisin sarjakuvan ja kuvituksen merkityksen kasvavan Suomessa taiteen alana, mutta ei sekään ole mielestäni mikään itseisarvo. Työt puhukoot puolestaan. Kyllä koskettavat ja merkitykselliset tekijät yleisönsä löytävät, ennemmin tai myöhemmin.”

www.hannaarvela.com

Embrace H.I.M. Festareilla on IHQUUI